

[Grethe Philip.]

det ikke om at holde igen på et for stort efterspørgselspres, snarere er der vel behov for at stimulere efterspørgslen, men vel at mærke under den ganske bestemte forudsætning, at vi holder lønninger og andre indre omkostninger nogenlunde i ro. Holder denne forudsætning ikke stik, kan vi løbe ind i både store valutariske vanskeligheder og på længere sigt i skærpede beskæftigelsesmæssige vanskeligheder, hvis vi lempet finans- og pengepolitikken. Får vi ikke bekæmpet inflationen via indkomstpolitikken, vil det altså stille større krav om en restriktiv finanspolitik, der igen vil trække i retning af en betydelig og langvarig arbejdsløshed. Derfor er det, at lønoverenskomster, prislovgivning og finanslov er så uløseligt sammenknyttet, og derfor burde disse beslutninger også overvejes under ét.

Finanslovsforslaget og budgetoverslagene viser en betydelig udbygning af bloktilskuddene. Dette vil i de kommende år give en større fasthed i skønnet over statens udgifter, men det vil til gengæld give en væsentlig større usikkerhed hos kommunerne, når de skal til at budgettere. Da overvejelser om de offentlige budgetters indflydelse på den samlede økonomi omfatter både statens og kommunernes indtægter og udgifter, vil det være påkrævet, at statsadministrationen løbende holder sig tæt à jour med kommunernes faktiske og forventede udgifter. Jeg håber, at den kontakt, der efter min mening har været lovlig svag tidligere, ikke vil blive yderligere svækket, men tværtimod styrket.

Selv om de dagsaktuelle økonomiske spørgsmål overskygger de langsigtede problemer, der blev rejst i PP I og PP II, er vi i det radikale venstre af den opfattelse, at det er uomgængelig nødvendigt at arbejde videre med perspektivplaner. Skal vi have et fast greb om udviklingen både af udgifterne og i personaleforbruget, må der rundt om i alle vore styrelser og direktorater indarbejdes en ny indstilling og en ny arbejdsmetode over for planlægning og over for konsekvenserne af alternative planer. Jeg forstår, at man allerede er i gang med dette arbejde rundt omkring, og jeg henstiller, at dette arbejde fremmes.

Finanspolitikken har opgaver både på kort og på lang sigt. På kort sigt er det

presserende med et samspil med indkomstpolitikken, hvor finanspolitikken vil kunne støtte beskæftigelsen, men som jeg sagde, forudsat at indkomstpolitikken har gjort os mere konkurrencedygtige over for udlandet. På længere sigt gælder det desuden at støtte strukturomlægninger, herunder fordelingen af ressourcer mellem den offentlige og den private sektor.

Monopoltilsynets tidligere direktør, Niels Banke, har i dag i Politiken en kronik om de spørgsmål, som vi drøfter her. Han foreslår, at der nedsættes en ekspertkommission til at udrede problemerne omkring den hidtil førte økonomiske politik. Jeg kan så meget lettere tilslutte mig dette synspunkt, som det radikale venstre allerede i det, vi kalder Plan 75, har stillet et tilsvarende forslag.

Jeg kunne have lyst til at citere en enkelt ting fra kronikken. Banke citerer den engelske nationaløkonom Keynes, der har sagt: „Praktiske mænd, som tror sig helt frigjort for intellektuel indflydelse, er sædvanligvis slaver af en eller anden afdød økonom“.

Jeg beklager at måtte sige, at det samme vist gælder kvinder. Jeg håber, at vi herinde ikke i for høj grad vil vise os som disse praktiske mænd, der her omtales, men vil være villige til at overveje, hvilke beslutninger vi skal træffe under nye forudsætninger.

Det radikale venstre vil som sædvanlig medvirke nu ved overvejelserne af finanslovsforslaget, men vi tager forbehold over for enkelte detaljer. Jeg vil f. eks. henvise til Saltholmprojektet, hvor vi har vores egen opfattelse. Men i øvrigt vil vi som sagt som sædvanlig medvirke til den nøje gennemgang af finanslovsforslaget, der nu forestår.

Schlüter (KF):

Den 5. december i fjor midt under en afgørende politisk drøftelse her i salen afbrød statsministeren pludselig forhandlingerne. Det var egentlig en ganske enestående begivenhed i vor politiske historie. Landet var midt i en sværere økonomisk krise end i mange år. Under debatten i december fik partierne ikke lejlighed til at svare statsministeren. Vi fik ingen mulighed for at tage fat på et udvalgsarbejde, som kunne løse landets alvorlige problemer. I dag er det første gang, der er mulighed for med regeringen at genoptage debatten, som så